

Reflektioner Allteftersom

den 29 november 2007

Bär reflexväst!

Norrtälje Tidning 29/11 2007

"Willhard", busschaffisen - talar om vikten att bära reflex. Jag är starkt benägen att hålla med honom.

På färd på landsbygden på morgonen - och under kvällstid - skräms man många gånger av mörka ungdomar efter väggkant och på busshållplatser. Att se dem i tid är praktiskt taget omöjligt, trots att vi vet att det står där. Ibland skymtar en lite reflex och det är av stort värde.

Det vore verkligen olyckligt om någon skadades, för att man skymtar dem för sent. Det räcker att djuren inte kan utrustas med hjälpmedel att synas, men människorna kan!

"Willhard" avslutar sina ord med - "PS. Köp en reflex och ge till din kompis 1 Advent. Ds."

- Det är en GOD uppmaning.

Än bättre vore - om vi var och en utrustade varje barn, varje ungdom och varje vuxen med en reflexväst. Det gör verkligen skillnad.

Min uppmaning blir. Köp en reflexväst till var och en som du bryr dig om - och se till att han/hon bär den på sin vandring efter vägen.

Anette Grinde
Norrtälje 2007-11-29

Reflektioner Allteftersom

den 22 november 2007

Om att leva i verkligheten...

Om att leva i verkligheten - eller kanske snarare att inte leva i verkligheten...

Att leva i verkligheten är att byggs sitt eget Rätt, utifrån vad som är Rätt.

Att byggas sitt Rätt utifrån det man tror är Allmänhetens Rätt - och inte Juridikens Rätt. Utan utifrån pespektivet att risken för upptäckt och hantering av straff är hanterbart hos var och en.

Hanterbart är det för den som är ekonomiskt fri - och kan köpa den kunskap, som kan ta dem ur den presumtiva knipan. Eller är beredd att bära risken för upptäckt utifrån ett sannolikhetsperspektiv. Eller är beredd att leva med samvetet att vi gör som vi själva önskar, i det demokratiska samhällets byggnation.

Hur blir samhällets förutsebarhet när var och en bygger sin egen rätt?

Hur gör samhället för att anpassa sin Rätt till Allmänhetens Rätt - för att förhindra att var och varannan människa måste skapa sin egen rätt?

Hur skall vi veta vad som är Rätt? För att kunna leva i den mest Rätta verklighet som råder just nu.

Vilket samhälle vill vi leva i?

Anette Grinde

Reflektioner Allteftersom

den 18 november 2007

Abortlagstiftning

Dagen 15 november 2007
Abortlagstiftning

Vi går mot en rättighet för kvinnor från andra länder att göra abort i Sverige. Det är bra - att Sverige tar ansvar. För sig själv och de sina. Och för människor i andra länder - särskilt för alla de människor, här i första hand kvinnor, som har en svår och utsatt situation.

Vi, i Sverige, har alltför höga abortsiffror i vår statistik. Det kan aldrig vara acceptabelt. Denna nya tanke om en abortlagstiftning som täcker in fler, måste kombineras med en massiv kampanj för att få ner abortsiffrorna i vårt land. Abort får, skall, bara användas som en sista nödvändig åtgärd och får inte i någon form ingå i en livsstil, eller som ett preventivmedel. Abort måste vara det sista alternativet, oavsett skälet är medicinskt - med risk för liv och hälsa hos modern - eller stora livsavgörande skador på barnet - eller livsavgörande såtillvida att det helt enkelt inte alls fungerar, med hänsyn till sociala nätverk, mänsklig omsorg och närvaro. En absolut sista utväg, för förhindrande av mänsklig tragedi.

En bra lag, som måste kombineras med en massiv information för att vända trenden - ur det mänskliga perspektivet att ett liv - det ofödda barnets liv - har rätt att få fortsätta sitt liv. Ett barn är ingen lek. Det är högsta, största, allvar.

En bra lag får inte leda till att liv skördas.

Anette Grinde
2007-11-16

Reflektioner Allteftersom

den 13 november 2007

Carina Hägg (s): Dra in statsbidragen för samfund ...

<http://www.dagen.se/> 2007-11-13

"Carina Hägg (s): Dra in statsbidragen för samfund som är dåliga arbetsgivare - Dra in statsbidragen för samfund som är dåliga arbetsgivare, tycker riksdagsledamoten Carina Hägg (s). Hon menar att många samfund utnyttjar sina anställda. På kyrkornas arbetsgivarorganisation medger man att det finns problem, men tycker att henneskritik är överdriven."

Kallelse. Att sprida ord, omsorg och rätt. Kan inte infogas i ett avtal på det arbetsrättsliga området. Men får inte heller missbrukas av sin omgivning. Som arbets-/uppdragsgivare krävs givande av omsorg, särskilt om den som i så hög grad har att ge av sig själv till andra.

Löfte om att leva i fattigdom, lydnad och kyskhet. Kan inte infogas i ett avtal på det arbetsrättsliga området. Omsorgen om den människan som har att uppfylla de löftena, till sin Gud, ligger på alla de som finns i vederbörandes församling och omgivning.

Dräglig lön, reglerad arbetstid, reglerade arbetsvillkor och inflytande över sin arbetssituation. Skall finnas för var och en som innehar en anställning i vårt land. Genom arbetsrätt, genom arbetsmiljölagstiftning, genom utvecklings- och arbetsgivar samtals och ibland även genom fackliga avtal.

Kyrkorna står inte utanför denna lagstiftning och omsorg, men har en annorlunda situation genom alla ideella människor som verkar på olika nivåer. Det är aldrig acceptabelt att människor, oavsett vilken arbetsgivare de har, försätts i en omänsklig arbetssituation. Men - att koppla okunniga arbetsgivar situationer till statliga bidrag, är att gå ett steg i fel riktning.

Rätt riktning bör istället vara att utbilda arbetsgivarrepresentanter - styrelser - ställa dem till personligt ansvar för de uppgifter de underlåter att fånga, och för den eventuella brist i omsorg som de väljer i sina beslut.

Utbildning, utbildning och utbildning - och ett tydligare personligt ansvar - kan vara ett sätt att fånga problematiken.

Anette Grinde
2007-11-13

Reflektioner Allteftersom

den 8 november 2007

Allmänhetens Rätt - Juridikens Rätt...?

Fortkörning.

Bussen passerar en 50-skytt. Hastighetsmätaren ligger tryggt kvar på 90.

Trafiken flyter framåt i ett jämnt flöde. I samma takt. Bilarna ligger tätt, farligt tätt, efter varandra. Bussen har en egen fil. Ingen olycka händer. Inga tvära kast eller inbromsningar. Det flyter helt enkelt fram, i en jämn ström.

Hur ser var och en, där i sina bilar, på överträdelsen i trafiken? Från 50 till 90 i trafiken som flyter fram? Hur skulle en "åskådare" (genom t ex tidning, tv & radio) tänka när det händer en olycka – och där framgår att bilen eller bussen kört 90 istället för 50?

Hur hade trafiken flutit om någon eller några få följt regeln – 50 – där övriga följt strömmen – som låg i 90? Hade inbromsningar och tvära kast då riskerat att vara till skada i trafiken?

Vad är Rätt? Att köra 50 är Rätt! Men här kan det i praktiken skapa fel, i form av olyckor, eftersom så få gör rätt.

Att göra Rätt kan bli Fel. När Rätt anses Fel.

Är det då Allmänhetens Rätt som skall gå före Juridikens Rätt?

Anette Grinde
2007-11-08

Reflektioner Allteftersom

Göran Högglund - Kristdemokrat....

DN 2007-11-07 (www.Dn.Se)

"Mördare och personer dömda för sexbrott ska varken få
eller inneha läkarlegitimation.

Det säger socialminister Göran Högglund
som nu vill skärpa reglerna. "

Nej.

Fatta inte beslut. Stifta inte lagar. Skriv inte instruktioner. Som gör att människor som har gjort misstag inte kan få förlåtelse av vårt samhälle, ta omtag och börja om på nytt.

Fatta beslut. Stifta lagar. Skriv instruktioner. Som bygger på människors förmåga att lära av sina misstag, ångra och ta lärdom - och gå vidare på visare stigar.

Låt Sonat vara Sonat.

Människor lär sig. Allteftersom.

Låt oss lära oss att förlåta.

Anette Grinde
2007-11-08

Reflektioner Allteftersom

den 7 november 2007

Nya skatteregler på gång... (1/1 2008)

Skattedeklarationsändring från 1/1 2008.

Moms i tre månadersperioder i stället för varje månad. Januari - mars, redovisas i maj. April - juni, redovisas i augusti. Osv.

Bra. Då slipper vi oftast ligga ute med momspengar för sådant vi ännu inte fått in från våra kunder.

Dumt. För de som missar tanken på den större redovisningen och betalningen som kommer 4 gånger per år, i stället för löpande varje månad.

Å andra sidan skall siffrorna finnas till hands redan månadsvis, och då är det ändå bara en betalningsfrist.

Bra. Också för den reducerade risken för dryg förseningsavgift. 4 ggr per år istället för 12.

Kanske Dumt. För Skatteverket som senare ser bristen hos företagen som strular, och därmed inte kan fånga dem i tid.

I syfte bl a motverka skatteundandragande föreslås, också det per 1/1 2008, även en del andra regeländringar.

Som t ex om någon skriver moms på en faktura, utan att vara momsskyldig, så skall den också betalas. Det låter bra. Logiskt och klokt.

Ändrat för byggbranschen är att de nu skall ta ut moms även på förskotts- och a conto fakturor.

Bra. Så hanteras allt på en och samma gång, så som det ju är i andra branscher.

Därtill må de fakturera senast två månader efter jobbet är klart, och de måste också upprätta en formaliämässig faktura när de jobbar åt privatpersoner. Bra. Kanske underlättar det vandringen mot vitt, redovisat och rätt.

En annan regel som planeras gälla från årsskiftet är att privatpersoner fortsättningsvis skall betala moms i Sverige om de t ex köper en bil, mc, flygplan eller båt i ett annat EG-land. Reglen gäller när transportmedel är nytt, och hur det brukas saknar betydelse. Moms skall betalas av privatpersoner och andra som inte är momsregistrerade i Sverige.

Något nytt och något annorlunda.

I tanke om mer skattepengar till rätt instans.

Anette Grinde
2007-11-07

Reflektioner Allteftersom

DN (7/11 2007) - Kan misstag aldrig sonas...?

I dagens DN (7/11 2007) kan vi läsa om en morddömd man som nu studerar till läkare vid Karolinska Institutets läkarutbildning. Han antogs tillsammans med 130 andra och påbörjade sina studier i september 2007. Artikeln indikerar att detta är felaktigt och andas åsikter att en person som dömts till mord inte kan få bli läkare.

En fråga att ställa sig är; Kan misstag aldrig sonas? När kan vi gå vidare i livet?

Denna vecka - söndagen den 11/11 2007 i alla våra kristna kyrkor - är temat; Förlåtelse Utan Gräns.

Det ger anledning till tanke.

Vi, var och en, gör igen och igen, misstag. En del är stora och en del är små - ur någons perspektiv. Ur någon annans är det tvärtom. Mord är sannolikt alltid att ses som ett stort misstag. Liksom ett skattebrott är.

Ibland gör vi helt enkelt i stundens hetta eller oförmågans desperation, felaktiga val. Nästan alla drabbas av detta - i någon mån, i någon tid, i något mått. Vi kan helt enkelt inte klara oss perfekt genom livet. Det är på intet sätt en ursäkt. Men det är en insikt.

När vi gör dessa felsteg måste det finnas en möjlighet till Omtag - för alla oss, alla de, som gör dessa fel.

Det är "Överheten" som har att döma. Efter utmätt straff och tillbörlig ånger - är det sonat. Måste det vara sonat. Det är då inte upp till Media eller allmänt tyckande att återigen döma, utifrån en icke komplett bild av alla omständigheter. Döma det som redan är dömt, och ångnat.

Vi måste då få en möjlighet att ta Omtag i livet.

Misstag! Kan göras. Får inte, men görs.
Och de måste någon gång kunna sonas.

Vi måste, även - vi alla - människorna i samhället, kunna förlåta - liksom vi måste kunna förlåtas för våra felsteg i livet.

Gud förlåter oss - när vi ångnat oss. Rättsväsendet förlåter oss - när vi sonat.

Låt oss andra gå i deras fotspår.

Anette Grinde
Norrtälje 2007-11-07

Publicerad i Tidningen Kristdemokraten nr46/16 nov 2007.
Publicerad på Kristdemokratens hemsida - www.kristdemokraten.com - 18 november 2007
http://www.kristdemokraten.com/article_secure.asp?Article_Id=26149

- Replik av Lillemor Gustafsson
http://www.kristdemokraten.com/article_secure.asp?Article_Id=26193

Reflektioner Allteftersom

den 6 november 2007

Ordfront Nr 10-11/2007 Att vägra vapen - Leif Ericsson

Ordfront

Nr 10-11/2007

Ord med anledning av "Att vägra vapen" - Krönika av Leif Ericsson

Människor med moraliska seismografer, som reagerar före oss andra, måste ha rätt till skydd – ja.

De måste våga. Det måste finnas en möjlighet att i samvetsvägran erhålla en möjlighet till alternativ – annat än fängelse.

Vår skyldighet är – alltid – att följa lagen.

Men ibland krockar den ordentligt med våra samveten. Då måste det finnas en möjlighet att avstå. Inte i det tysta. Inte i ett omotiverat val. Utan genom ett öppet, tydligt, motiverat val.

Ibland fattar lagstiftaren fel beslut. Ibland gör ledarna fel bedömningar. Dessa måste, i något mått, kunna överprövas av den som skall genomföra handlingen.

Nej. Det kan inte vara i sin ordning att dessa människor inte kan få sina handlingar prövade utifrån ett mänskligt mått, istället utifrån det strikta lagstiftningsmålet.

Anette Grinde

2007-11-05

Reflektioner Allteftersom

Ordfront Nr 10-11/2007 Helkasst - Anders Mathlein

Ordfront.

Nr 10-11/2007

Kort sagt. Ord med anledning av inlägg "Helkasst" – av Anders Mathlein

Plastkassar.

Varför använder vi så kopiöst mycket plastkassar?

Gammal vana? Påbud av butikerna, som kanske tjänar gott på dem? Nyttan till vår sophantering?

Vad säger miljön? Den säger nog gärna – Nej, tack!

Av miljöhänsyn bör vi fortsättningsvis använda annat än plastpåsar för hemtransport av våra varor. Kan vi följa en uppmaning att inte mer bära hem varorna i plast?

Låt oss istället välja papper, eller tyg. Helst det senare. Tyg, för återanvändning. Igen och igen. Med möjlighet att använda till annat. Kanske också med möjlighet att sprida ett budskap som du gillar. Bry dig om. Naturen. Miljön.

Så – för Miljön. Skulle du kunna tänka dig att avsluta din hantering av plastpåsar när du handlar? Till glädje för alla kommande generationer? Dina barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

Anette Grinde

2007-11-05

Reflektioner Allteftersom

Rättspraxis.....

Rättspraxis

Det ser ut som om samhället har skapat en ny innebörd av begreppet Rättspraxis. Jag läser en "Hallå där" i Norrtälje tidning 2007-11-06 – med den **moderate riksdagsledamoten Göran Pettersson**. Han är en av de som skall stå för den lagstiftning som finns i vårt land, och som därigenom också ger direktiv till medborgare och rättsväsende om hur regelsystemet fungerar i Sverige.

I "normala" fall stiftas lagar som människorna i landet har att rätta sig efter. När någon uppfattar att så inte sker skall domstolarna göra avvägningar utifrån de bestämmelser som finns i regelsystemet, och jämföra detta med de verkliga omständigheter som finns i livet. Domstolarna skapar genom detta en Rättspraxis, som visar hur de beslutade bestämmelserna skall användas.

Detta system har visat sig inte fungerande. Regelsystemet, som våra valda politiker infört, har visat sig "för petigt", som riksdagsmannen Göran Pettersson uttrycker det. För andra kan det vara obekvämt, eller bara inte tilltalande att bidra till det allmänna. Svårigheten att ta sig igenom – känna till - reglerna är också en allvarlig aspekt i sammanhanget. Eller kanske görs det enbart med tanke på den egna vinningen. Den egna plånboken, och det som kan göras av det glödande innehållet, påverkar oss i stora mått.

Det som ter sig skrämmande i sammanhanget är att var och en, allt fler, nu tar sig rätten i sina egna händer. Det är inte domstolarnas och de beslutade reglerna som utgör Rättspraxis i samhället, utan det är Allmänhetens Rättspraxis som råder. Det är därmed helt i sin ordning att betala Svart – till prästen eller pastorn vid t ex bröllop, dop och begravning. Trots att han gör det i sin tjänst, till vilken vi som är medlemmar erlägger kyrkoavgift och kollekter. Trots att det är i strid med skattelagstiftningens bestämmelser. Det är också, i samhällets nya Rättspraxis, i sin ordning att betala Svart – för t ex hantverkssysslor, städning och andra tjänster som kommer nära hemmet och den personliga plånboken.

Statsapparaten missar enorma summor, till förtret för pensionernas höjd, barnomsorgens kvalitet, skolans lärar- och kunskapstäthet, ålderdomens omvårdnad, vägnätets standard, mm. Regelsystemet uppluckras och blir allt mer oförutsägbart. Varför skall just jag hålla mig till regelsystemet, när inte ens våra riksdagsledamöter finner Juridikens Rättspraxis längre vara rådande? När dessa finner Allmänhetens Rättspraxis hålla större klass.

Jag beklagar. Sörjer. Jag beklagar och sörjer samhällets, vår allas, utveckling. En utveckling i sakta vandrande från Luthersk omsorg och rätt, till ett samhälle som stödjer sig på individernas enskilda personliga avvägningar istället för ifrån lagstiftarens intentioner och omsorg för helheten. Till vilken nytta är det för var och en att följa de regelsystem som finns – när t o m riksdagsmännen, som stiftar dem, finner dem relevanta.

Anette Grinde
2007-11-06

Reflektioner Allteftersom

Ansvar.....

Ansvar

Är det verkligen genom att avgå, som man tar sitt ansvar?

Är det inte genom att be om ursäkt – inse sin brist i sitt handlande – och ta nya, korrekta tag som man tar ansvar över en uppkommen situation?

Ingen. Absolut ingen kan hävda sin totala ofelbarhet. Vi gör hela tiden misstag. En del ganska små, ut någons perspektiv, och en del oförsonligt stora.

Men. Om vi inser att ett misstag har begåtts. Om vi inser och rekapitulerar. Och tänker oss att med stort allvar försöka att inte upprepa misstaget. Är det då inte bättre att vi får behålla den kompetens som fanns – och finns – och istället för att börja om på nytt, i nya spår. Igen och igen. På nytt – för en ny hård granskning av människorna. På nytt – för en ny, hård, startsträcka ur många perspektiv.

Tidigare val och handlingar kan aldrig göras ogjorda. Men vi kan lära oss av våra misstag. Framtidens ord, val och handlingar kan förändras. Vi kan lära oss av det som varit. Vi kan se att det inte är solidariskt acceptabelt, t ex att bryta mot lagen och att betala/ta emot svarta inkomster. Vi kan se att det inte på något sätt är acceptabelt att bryta mot de regelsystem som lagstiftaren satt som vår ram, i detta land. Om vi ändå gör det, krävs det onekligen ett samtal om varför vi bryter mot regelsystemet, vilka konsekvenser det får eller skulle kunna få och hur vi bättrar oss.

Vi gör fel. Ständigt. Det är självklart inte ok. Men vilket kopiöst slöseri på kompetens, när ansvaret bara består i att vederbörande skall avgå. Gå sin väg- och ta all sin kompetens och sin unika förmåga med sig.

Ja. Visst är det så att varje person är utbytbar. Att varje person kan ersättas med någon annan. Men – vilket värde ger det oss. Dig och mig. Och alla andra, med den unika kompetens vi alla bär på. Vi, som garanterat gör fel genom livet. Gång på gång.

Ulrica Schenström må ha passerat en otillåten gräns. Kanske t o m med råge. Men straffet, (eller avgångsvederlaget om det var sant att det uppgick till flera miljoner) är inte måttligt, eller på långt när ställt i proportion till handlingen. Eller konsekvensen.

Ok. Det är fel att dricka under jour. Det är ett regelfel av grovt mått.

Ok. Det får inte hända. Och det får definitivt inte hända igen. Att erhålla ett avgångsvederlag för ett sådant fel, känns onekligen felaktigt. Konsekvensen bör vara motsatt. Tjänstefel och löneavdrag ställer sig i mer korrekt dager, än avgångsvederlag.

Men återigen - är det värt att förlora kompetensen, för att bara fylla den av någon annan som brister lika stort, men på något annat sätt. Är det värt konsekvensen att ingen till slut vågar ta uppdraget – som riskerar att utsättas för medias, och medpolitikernas, totala hetsjakt? Blir det bättre? Tar man verkligen ansvar genom att gå, eller tvingas gå? För att bättra rollerna i vårt samhälle? Eller för att suddas sin historia något noggrannare?

Blir det verkligen bättre? När enda lösningen är en STOR avgångspott och avgång, istället för omtag och ny kraft. Och istället för krafttag mot det enorma moralförfall som nu härjar i vårt samhälle.

Anette Grinde
2007-11-05

Reflektioner Allteftersom

den 3 november 2007

Civil Olydnad.....

Jag läser i Politik A-Ö, från Centern.

Jag läser om Civil Olydnad – och att Centern anser; Att civil olydnad inte ska användas i vårt demokratiska samhälle då det finns andra sätt att påverka.

Jag håller med om Centerns ståndpunkt. Min förhoppning är att alla partier intagit denna ståndpunkt.

Civil olydnad är, enligt min uppfattning, att bryta mot lagar och regler. Det används som en form av protest emot de lagar och regler som uppfattas som felaktiga eller obegripliga. Lagar och regler ter sig ofta felaktiga och obegripliga när de på ett ej avsett sätt drabbar enskilda individer eller organisationer och man inte kan nyttja regelsystemet för att undgå bestämmelsen. Det slår då helt enkelt fel.

Jag möter nästan dagligen människor som tycker sig äga rätten att bryta mot våra lagar och regler, för att de slår fel just för dem. Fel, för att det är dyrt - för dem personligen.

Fel, för att det ställer till besvär – för dem personligen. Fel, för att man därmed inte kan nyttja bidragssystemet fullt ut. Fel, därför att det genererar en skattekostnad eller avgift som besvärar. Fel, därför att det helt enkelt är lite obekvämt för dem.

Dessa människor finns i företagen, i församlingarna, i de ideella föreningar, bland de anställda och bland de som står utanför. De, kanske vi, finns på alla nivåer, i alla led – och de rättfärdigar alltid sitt handlade. De, kanske vi, glömmer "alltid" sin del i ansvaret för den stora helheten.

Regelsystemen passar sällan alla. Det finns nästan alltid en grupp av människor som hamnar i periferin, eller på annat sätt inte passar in i ramen.

Finns det något sätt att i den individuella hänsynen ta hänsyn till dessa människors livssituation?

Finns det något sätt vi kan förmå dem/oss att avstå från att bryta mot gällande regelsystem, till förmån för den stora gemensamma helheten?

Jag undrar hur vår skattesituation skulle se ut, om vi var och en gjorde det de skulle enligt lag och rätt? Jag undrar hur vår värld skulle se ut, om vi var och en tänkte på sin nästa och helheten istället för på sin egen lilla näpna täppa.

Anette Grinde
2007-10-16 Norrtälje

Reflektioner Allteftersom

den 1 november 2007

Ronnie Sandahl: Vi som aldrig sa hora

Ronnie Sandahl: Vi som aldrig sa hora

En förskräcklig bok.

Ord, en berättelse helt utan hopp.

En berättelse om människor som alla helt saknar tro och framåtkänsla.

ord, som inte i något led leder till en positiv tanke.

För vem är denna bok tänkt?

Vad är den tänkt att tillföra?

Anette Grinde

2007-11-01

Reflektioner Allteftersom

den 30 oktober 2007

Dödsbud...

Dödsbud.
Idag igen.
Människor lämnar detta.
Till en bättre värld.
Till en annan värld.
De har slitit ont.
De har glatts emellanåt.
Med de har slitit väldigt ont.
För att få någon form av dräglighet i sitt liv.

För oss som ser dem - och undrar hur de klarar sig.

Att sova ute.
I kyla.
I regn.
I fukt.
Utan kläder.
Utan möjlighet att tvätta eller laga mat.
Utan en andra chans.
Utan en möjlighet att ångra, eller göra nya val.

Man gör sina val.
Någon gång.
Man drabbas av livet.
Och väljer i något mått.
Tills man ser konsekvenserna.
Då kan vi - som ser på - säga att de har sitt val
att leva med. Precis som vi har i våra val.

Dödsbud.
Igen. Och igen.
Luttrad går man vidare.
Precis som deras vänner gör.
I jakten på värmen.
I jakten på det lilla.
Glimten.
Just nu.

Anette Grinde
Norrtälje 2007-10-30

Reflektioner Allteftersom

den 24 oktober 2007

För vem finns en styrelse?

För vem finns styrelsen i en förening?

Vilken insyn har medlemmarna i sin förening?

Hur kan medlemmarna påverka föreningens ekonomi och beslut?

Vilket ansvar har föreningens ledamöter?

- i förhållande till föreningens medlemmar?

- i förhållande till utomstående?

Vilket ansvar har föreningens revisor?

Vad får föreningens medlemmar se av revisorns granskning?

Hur fungerar din förening?

Anette Grinde

2007-10-24

Reflektioner Allteftersom

den 20 oktober 2007

Inför en lag om Civilkurage Nu!

Peter Sitell skriver i DN 2007-10-20 – "Inför en lag om civilkurage nu." Jag ställer mig vid hans sida och ropar detsamma.

Inför en lag som kräver det självklara;

- att ingripa när människor utsätts för våld, oavsett anledning och slag.
- att ingripa när människor utsätts för orättvisor, oavsett anledning och slag.
- att ingripa när människor far illa, oavsett anledning och slag.

Att ingripa kan vara av olika slag, utifrån var och ens förmåga. Att skrika, att hindra, att tala, att böna, att skriva, att demonstrera, etc. Att helt enkelt ställa upp för var och en som drabbas illa i någon form.

En lag om Civilkurage är antagligen svår att formulera. Men – viktig! När vi inte längre tar ansvar för vår nästa.

Våldet.

Hemlösheten.

Tjejerna som klär sig utmanande för att få sin uppmärksamhet.

Droger och alkohol.

Killarnas utnyttjande och svårighet att betrakta ett nej som ett nej.

Utanförskapet.

Barnen som far illa.

Mm.

Det känns inte rätt att det alltid är någon annans ansvar – än ditt och mitt – att hjälpa de som har det tufft eller far illa.

Det är tid för en lag.

Anette Grinde

2007-10-20

Reflektioner Allteftersom

den 19 oktober 2007

Tidigt vaknar jag....

Tidigt vaknar jag.
Av klockan.
Det är mörkt ute.
Kolsvart.
Katten vill ut.
Vilket ter sig obegripligt.
Det är mörkt.
Det är kallt.
Halt.

Men kanske är det inte obegripligt.
Det är kallt.
Men en underbart hög och klar luft.
En ljuvlig friskhet.
Kanske är det just den han känner när han vill ut.
Ut.
På äventyr.
Ut.
På jakt.
Efter mat, vänner och livets njutning.

/Anette Grinde
Övra Söderby - långt ute i djupaste Roslagsbro
2007-10-19

Reflektioner Allteftersom

den 17 oktober 2007

Fattigdomsbekämpning....

Nej, det är inte ok att så många som 30 000 bar dör varje dag av fattigdomsrelaterade sjukdomar.

Nej, det är inte ok att flera hundra miljoner människor går till sängs hungriga varje kväll och att flera hundra miljoner människor lever i extrem fattigdom.

Det som inte är ok - är vårt, var och ens, ansvar att göra något åt.

Sktf uppmärksammar frågan den 17 oktober 2007.

Vad kan vi övriga göra?

Kanske visa, påtala, debattera - om att vi t ex har möjlighet att genom att skapa rättvisare utrikeshandel, rättvisare handel generellt, ge bistånd som ökar möjligheterna till självhjälp och demokratiska former för människor och länder, mm.

Hjälp att hjälpa.

Hjälp att förbättra.

Skriv till regeringen och påverka dem att under mandatperioden ta stormsteg mot en rättvisare värld - rättvis och hållbar, för många, och utan fattigdom.

Reflektioner Allteftersom

den 15 oktober 2007

Älven slingrar sig sakta.....

Älven slingrar sig sakta genom landskapet.
Sakta.
Stilla.
Flyter den fram.

Vi möter den strax norr om Härnösand.
Strax söder om Kramfors.
Vägen går nära.
Ibland med lite skog emellan.
Ibland alldeles kant i kant.
Ibland är fåran riktigt bred, ibland smalnar den något lite grann.
Skogen står tät.
Nära.
Nära älven.
Nära vägen.
De trädbevuxna höjderna reser sig mäktigt och bestämt.
Älven flyter sakta fram strax nedanför.
Färgerna visar höst.
Gult.
Rött.
Grönt.
Brunt.
Även om det röda går mot sitt slut.
Det har frosten, kylan, sett till.
Tagit bort all kraft.
I löven.
Träden går till vila.
Inför vintern.
Som snart står för dörren.
Då fryser älven på sina ställen.
Kylan biter till – och gör älven stel och hård.
På sina ställen öppen.
Där det rör sig.
På sina ställen stel och hård.
Den breder ut sig igen.
I sjöar.
Stora och små.

Vi passerar by efter by.
Några hus bebodda.
Några alldeles tomma.
Några hus vårdade.
Allteftersom.
Några slitna av tid.
Och av väder och vind.

Kramfors.
Sollefteå.
Resele.
Näsåker.
Lillsele.

Reflektioner Allteftersom

Orter.
Med människor.
Unga och gamla.
Tradition och historia.
Glädje och sorg.
Dop, bröllop och begravning.
Med liv.
Med liv som vi nyttjar som vi väljer.
Eller kan.
Eller förmår.

Det sägs att vi har makt över våra liv.
Att göra av dem - Just det vi vill och önskar.

Kanske precis som älven.
Som väljer sitt spår genom markerna.
Nöter.
Krymper.
Smalnar.
Breddar.
Byter väg när hindren är för höga.
Bryter väg.
Bär makt.
Att gå sin egen väg.
Med och mot.
Naturens kraft.

Älven flyter vidare.
Vi färdas.
Vidare uppåt.
Lillsele.
Gavsele.
Åsele.
Och når till slut vårt mål
Där älven börjar. I Volgsjön. Och i Malgomaj.

Vilhelmina med fjäll i sikte.
Vilhelmina med inlandsbanan, en kyrka på samhällets topp.
Med fantastisk utsikt över vattnet, fjällarna, skogstopparna och vyerna.
Tänk, det såg jag inte förr.
Då - 1979 - när jag lämnade.
För nya erfarenheter.
På andra platser.
Med andra människor.
För ett annat liv.

Älven.
Och livet.
Slingrar sig fram.
Byter riktning.
Och fart.
Byter innehåll.
Och takt.

Anette Grinde
071014 På väg...efter Ångermanälvens strand...

Reflektioner Allteftersom

den 9 oktober 2007

Vad är makt...?

Makt.

Vad är makt?

Vad är makt för dig?

Vad är makt för mig?

Jag ser våldets Burma.

Jag ser juntan och munkarna.

Jag ser kyrkan.

Jag ser pastorn i kyrkan.

Jag ser människorna, som fanns där förr och de som kommer nya.

Jag ser företagsledaren i det lilla företaget.

Jag ser kungen.

Jag ser Victoria och Madeleine.

Jag ser barnet, vars föräldrar skriker och slåss.

Jag ser Fredrik Reinfeldt

Jag ser kvinnan, där på andra sidan gatan – med sina påsar och sin tidning för försäljning.

Jag ser Göran Persson.

Jag ser ungdomar, mördade av jämnåriga.

Jag ser arbetsplatsen.

Jag ser politikerna.

Jag ser dagspress och månadstidningar.

Vad är makt?

Hur beskriver du makt?

Vad är makt för dig?

Anette Grinde

Reflektioner Allteftersom

den 3 oktober 2007

Susanna Kallur....

Susanna Kallur
Hon gör det igen.
Spränger sina gränser.
Slår näven i luften.
Och strålar av glädje.
Hon visar en underbar styrka.
Hon visar en fantastisk glädje.
Hon visar att det går.

Vilken dag som helst slår hon rekord igen.
Det hon traktar efter just nu.
Hon våndas inte - åtminstone inte utåt - utan visar oss sin fantastiska styrka, glädje och jäklar anamma.
Det glädjer.
Det glädjer mig som ser på.

Jag hoppas att hon lyckas spränga Ludmillas rekord.
Även det ihopslitet med styrka och glädje.
Och med tårar och svett.
Även hon, stod för styrka och glädje, i sin träning och sitt tävlande.
Hon gav oss många fina tävlingsstunder, som vi bör minnas.
Med glädje.

Wissman. Kallur. Klüft. Holm. Bergqvist.
Fantastiska idrottsmän och idrottskvinnor.
Så mycket glädje, vånda och tankar de tillför.
Till oss som tittar på.
Till oss som förundras.

Ibland förfaller vi till krav.
Kritik.
Vilja efter mer.
Hårda ord.
Till de, som tränar, pressar, gör mer och mer.
Men aldrig riktigt nog.

Är det inte förundrande.
Vilka krav vi ställer.
Där vi sitter i soffan och tittar på....

Anette Grinde
2007-09-17

Reflektioner Allteftersom

Yttrandefrihet.....

Vad är yttrandefrihet?

Är det att få säga och visa vad som helst? I syfta att provocera? Beröra? Debattera? Eller bara i rätt att tala? Skada?

Visst finns det ett värde - ett oändligt stort värde - att få säga nästan vad som helst. Att få gestalta. Visa. Nästan vas som helst.

Men det finns verkligen gränser. Som var och en måste se. Rätta sig efter.

Inte så att vi skall "laghindras" - men vi skall hindras av vetskapen att det skadar vår nästa.

Vi skall inte skrämmas till tystnad. Av hot eller terrorhandlingar.

Men vi skall tänka oss för. Innan vi medvetet provocerar. Sårar. Skadar. Där det verkligen inte känns nödvändigt.

I kyrkan - är kärleken störs av allt. Eller skall vara. Det märks inte alltid. Även där finns människor, som stör, som provocerar. Som mer eller mindre medvetet gör illa.

Utanför kyrkan. Finns andra religioner - som alla i något mått har kärlek, omsorg och människornas väl som tankeram.

Religionerna väger tungt i mängder av människors liv. En grundbult.

Till vilken glädje kan det vara att hårddra. Äventyra frid mellan människor och grupper. Skapa sorg och frustration. - för att vi äger rätten. Till Yttrandefrihet.

För att vi i medveten tanke har rätt att såra och göra våra medmänniskor illa.

Till vilket glädje är det att ständigt utmana denna rätt?

Green i kyrkan? Vilks?

Var finns kärleken till din nästa på vår jord?

Är yttrandefriheten rätten - möjligheten - att skada vår nästa?

/Anette Grinde

Publicerad i;
Ölandsbladet 2007-10-18

Reflektioner Allteftersom

den 8 september 2007

Ninas Resa - av Lena Einhorn

Ninas Resa
Av Lena Einhorn

Överlevnadshistorien som går rakt in i mitt hjärta. Med smärta. Historien som visar människors unika förmåga till anpassning, uppfinningsrikedom och rättskänsla. Och även ondskans ansikte. Ondskans ansikte som krävde så många liv, så mycket mänsklig förtvivlan och sorg.

Man kan nästan kvävas av känslan av den fruktan de måste ha känt, och av den familjekänsla och förmåga att överleva – tillsammans med Guds försyn, eller livets tillfälligheter. Hur man nu väljer att se det.

Berättelsen är konkret, men oerhört känslotark.

I Ninas resa känns bland mycket annat...

Plågan
Rädslan
Kärleken till livet
Kärleken till familjen
Modet
Vanmakten
Hungern
Hatet
Godheten
Smärtan
Enkelheten

Oförmågan att tro på det absolut omöjliga
Insikten att det omöjliga var möjligt
Det omöjliga – att döda så många människor utan att världen såg
Det omöjliga – att överleva detta, mot alla odds.

Anette Grinde
Norrtälje
2007-09-08

Reflektioner Allteftersom

Välkommen till en fantastisk utställning!

Välkommen!

Till en fantastisk utställning.

Johan Bohman har funnit inspiration i vår fantastiska psalmbok.

Letat och tänkt.

Klurat och filurat.

Fotat och nyttjat den moderna digitala tekniken.

Varje bild föder tankar som fyller oss med värden.

Till varje bild finns en text, en strof, skriven av någon - i en annan tid, på ett annat sätt, i ett annat liv.

Med var och ens möjlighet att skapa en ny fantastisk tanke.

En ny tolkning.

Unik och Rätt.

Varmt Välkommen!

Söndagen den 16/9 kl 1100 Rodenkyrkan, Norrtälje

Med vänlig hälsning

Anette Grinde

Mångfald Tillsammans & Norrtälje Missionsförsamling

Reflektioner Allteftersom

den 7 september 2007

Debatt/Replik: Dagen 7/9 2007 Kjell Zingmark

Debatt/Replik - till ord i Dagen 7/9 2007 av Kjell Zingmark.....

Det är dags att ta ställning!
Just så har jag gjort.

Jag är Medlem!
I Svenska Kyrkan.

Den står för tradition och fostran. Den står för fantastiska byggnader och grundläggande värden. Den står för skolavslutningar i en fantastisk miljö. Den står för dop av nya fantastiska barn, konfirmation, vigsel och begravning. Den står för tröst när livet trasslar. Den står för verksamhet och samtal. Den står för grundens moral, i alla led.

Där vill jag vara kvar.
Till den vill jag bidra.
Med kraft.
Med kyrkoavgift.
Med närvaro.
Med tillhörande.
Med känsla.
Med hjärta.

Jag är också medlem i Missionskyrkan.
Där bygger jag min Tro. Där fostrar jag min tro. Där sprider jag min tro. Där går jag - oftast - på Gudstjänst. Fast sanningen att säga - går jag gärna också i Svenska Kyrkan, i Pingst och även i Baptist. Olika tal, olika sätt, olika tankar, olika undervisning - från en och samma, vår allas fantastiska bok. Vår allas fantastiska enhet.

Där - då - offrar jag i närvaro, i pengar, i engagemang och i aktiv aktivitet.

När kyrkan visar mig att den bryr sig om, då vill jag gärna bidra.
Med pengar och med handling.

När det brister tänker jag om. Men ångrar mig snart - för där vill jag vara.

Jag tillhör dem båda.
I hjärta och själ.
Och med skäl.
Jag tillhör Herren som vill oss väl.

Kyrkans Präster tillför.
Frikyrkans Pastorer tillför.
De är likvärdiga inför Herren.
Godkända.
Utan konkurrens.

Jag tror inte att jag behöver välja mer.
Det blir inte ett splittrat hjärta.
Det blir bara mer.
Mer för Sv Kyrkan.
Mer för Missionskyrkan.
Mer för mig.

Reflektioner Allteftersom

Mer för min nästa.

Mer för Guds rike.

Nej, jag tror inte - att jag behöver välja mer.

Anette Grinde

Medlem! I Herrens Församling

Reflektioner Allteftersom

den 3 september 2007

Stockholm Halvmarathon - St Eriksloppet 1/9 2007

Stockholm Halvmarathon - St Eriksloppet – 1 september 2007

Så. Då stod man där på startlinjen igen. Tränad, som sig bör. Förberedd i handling och i tanke. Naturligtvis inte så bra som det kan vara, men ändå så bra som livet tillåtit just nu – eller som prioriterats just för nu.

Löpning är fantastiskt hälsobefrämjande. Löpning är tillförande i alla delar, om än en smula tidskrävande. Löpningen kräver onekligen sina prioriteringar, och man kan stundvis önska sig några vakna timmar till varje dygn.

St Eriksloppet går i vår vackra huvudstad. Stockholm, i sol och lagom värme. Stockholm, strax mellan eftermiddag och kväll. Vi möts i Kungsträdgården. Parken, som är "mitten" i stan. Parken, som används för fest och sammankomster. Parken, som nu används för en löparfest. Här hämtar vi nummerlappar, njuter av musik och uppträdanden och ser samarbetspartners som t ex Friluftsfrämjandet visa sina aktiviteter. Man åker skidor och paddlar kajak, i backe och bassäng. Man marknadsför och talar med publiken. Det flockas och njuts bland aktiviteterna. Skratt och stoj. Glatt och tillförande, för fler än några få.

Anna Book sjunger från den stora scenen, och det talas och spexas. Applåderna och rop visar publikens närvaro och glädje. Kungsträdgården sjunger. Kungsträdgården, parken "mitt" i stan, visar sitt vackra ansikte – tillgängligt för stadens folk och långväga besökare.

Klockan närmar sig 1600 och vi drar oss mot start. Vi värmer upp, joggar, dricker, våndas över köer till faciliteterna och håller ordning på startfällor och tid. Högtalaranläggningarna och funktionärerna håller oss på plats. I rätt tid och i rätt ordning närmar vi oss startlinjen. Alla med lugn och förväntan. 16.30. Starten ljuder, och löparna är iväg. Ett tyst tramp. Ett försök att hitta takten. Ett försök att nå sin fart, sin linje i loppet. Utan att dras med av andra, än sitt eget jag. Åtminstone inte mer, än vad man klarar av. Träning och tävling är annat. Hemma i skogen, eller på den egna vägen i stan, själv och med ingen annan än sig själv att stressa med – eller på tävlingens väg, med flera tusen duktiga löpare vid sin sida. En skillnad, så stor. Med glädje likaså.

Sportdryck och vatten. Både här och där. Så det räcker. För övrigt är detta ett ganska avskalat lopp. Lite DJ-musik, men inga orkestrar/band. Inget spex, och inget ploj. Det kändes riktigt skönt. Midnattsloppet, Göteborgsvarvet och Marathon fyller gator och torg med musik och spex och fest. Det är fantastiskt. Så det räcker. Här, i Stockholm denna kväll, kändes det riktigt skönt med ett löpararrangemang, med i princip "bara" löpning på programmet.

Banan är vacker, genom stan. Norrmalm och runt Kungsholmen. Efter vattnet längs Norr Mälarstrand. Stadshuset. Gamla Stan och Slussen. Söder Mälarstrand, med minnet efter Sthlm Marathon – men där vi nu istället fick runda genom Tanto, med den fantastiska stora gröna parken och de många kolonistugorna, på vår väg över Södermalm. St Paulsgatan, med minnet efter Midnattsloppet – men nu åt fel håll och tungt uppför, för att sedan rulla nedför Götgatan ner mot Slussen och de sista kilometrarna "hem". Trött, men med lite ork kvar för att nå målet mitt i stan. Målet, med mängder av människor, supportrar och nyfikna, hänger över avspärningarna för att begrunda och heja på alla de människor som når sitt mål.

Trötta, glada. Med en önskan om att ha gjort lite, lite mer, eller med en nöjdhet speglade över ansiktet för ett gott genomfört lopp. Med reflektion och tanke, med

<http://AnetteGrinde.Blogspot.com>

Reflektioner Allteftersom

återhämtning och samtal med våra likasinnade, eller med sambon eller vännen som kanske inspireras att följa detta spår till nästa gång.

När vi strax senare besöker "nätet" finner vi resultaten utan dröjsmål. Snabbaste grabb på 1.08.38 och snabbaste tjej på 1.14.51. Sista grabb, med Frankrike som bas, når målet på en tid av 2.58.22 och sista tjej på 2.55.08. Med 5 403 personer i resultatlistan finns det många däremellan. Man förundras, när man jämför. Med sig själv, och med andra. Några har pressat sin förra tid, några har slirat och önskat mer. Några har sprungit för första gången, och fått ett mått på hur de tränat och vad de kan. Några fyller sin linje, år efter år.

På "nätet" finner vi också gamla resultat. Där kan vi jämföra, med oss själva och andra. Där kan vi också se hur det går med löpningen, och hur loppet förändras över tiden. St Eriksloppet utvecklas. Över tid. 2003 fanns - 4002 personer i resultatlistan. 2007 - 5403. Till loppet 2005 och 2007 måste arrangörerna eller "tiden" ha gjort något specifikt för arrangemangets utveckling. Till just dessa år (2005 & 2007), från året innan, har ökningen (antal personer i mål) varit över 17% per år. Särskilt roligt att se, är kvinnornas framfart. Till loppet 2005, var kvinnornas ökning ca 23% och till loppet 2007 likaså. Männens motsvarande siffror för de åren var ca 16%, för vardera år.

Ökningen är glädjande. Som löpare är det glädjande med många deltagare. När arrangemanget fungerar. Det gör det onekligen för Hässelby SK, Spårvägens FK och Turebergs FK.

Anette Grinde
Norrtälje 2007-09-02

Reflektioner Allteftersom

den 2 september 2007

Livets väv....

Livets Väv.

Jag möter dem en vanlig tisdagskväll. Kvinnorna som väver. Kvinnorna som väver livets väv.

Jag ser, att här finns kvinnor med tålmod, färgkänsla, pysselfingrar och en god gemenskap.

Här finns en oändligt stor kunskap om ett vackert hantverk.

De huserar i en källarlokal. De pratar, skrattar och hjälps åt. Kvinnorna samtalar, rådfrågar varandra och hjälps påtagligt åt. De räknar trådar, de pysslar i trånga vrår, de kryper och de

bygger fantastiska verk. De "spottar och fräser", med glädje i rösten och glimten i ögat. Det

märks att de roar sig. Det märks att de gör något som de verkligen tycker om.

Tråden är tunn, och varven är många. Tråden får inte trassla, det får inte räknas fel och vare

sig tråd eller varv får tappas eller fumlas bort. Noggrannhet och omsorg, är kravet för tänkt

resultat.

Rött. Blått. Vitt. Grönt. I en nogsamt tänkt tanke. Jeans från prästen. Lakan från dottern. Jeans, tröjor, örngott, gardiner, lakan och annat som kan klippas eller skäras till remsor för

nytt ändamål. De känner på tyget. Färgen granskas. De funderar om eller kanske snarare hur

den kan användas i den tanke de tänkt. Kanske måste tyget färgas, kanske måste remsan fyllas

ut med ett annat tyg eller kanske måste den vikas för varje nytt slag.

Saxen eller kniven sätts obönhörligt i. Den sätt i tyget som tjänat klart för det liv som det börjat i. Saxen sätts i för att tyget skall kunna tjäna igen. I en annan form. Just här, för att bli

en vacker väv. Kanske en matta. En matta som värmer fötter, och värmer känslan i kroppen.

En matta som vävs med glädje, tanke och kärlek. Till någon. För något. En matta som håller

länge. En matta som vävts, mätts och vändats över. En matta som kommit till under en kvinnas kärleksfullt tålmodiga hand.

Kvinnorna i Vävstugan på Simpbylevägen samlar kraft, trådar, trasor och tid. Detta använder

de sedan i livets väv. Livets väv, som samlats och skapats med kunskap, erfarenhet, tid och

kraft. De väver väven tillsammans.

Med omsorg om varje tråd, med omsorg om varje slag och med omsorg om varandra väver de

livets väv.

Anette Grinde

<http://AnetteGrinde.Blogspot.com>

Reflektioner Allteftersom

den 13 augusti 2007

Låt oss stanna, låt oss glädjas, låt oss le....

Låt oss stanna
Låt oss glädjas
Låt oss le

När vi ser larven som kryper
När vi ser myran som stretar
När vi ser barnen som lär sig att gå

Låt oss stanna
Låt oss glädjas
Låt oss le

När vi ser maskrosens styrka
När vi ser barnen som kämpar för sin frihet
När vi ser nyckelpigan flyga från strå till strå

Låt oss stanna
Låt oss glädjas
Låt oss le

När vi får ett leende från någon vi möter
När vi lyckas i det lilla
När vi ser livets lyx utan övermåttans krav

Låt oss stanna
Låt oss glädjas
Låt oss le

Anette Grinde
2007-08-13

Reflektioner Allteftersom

den 8 augusti 2007

Himlens portar öppnar sig....

Himlens portar öppnar sig
Regnet vräker ner
Obönhörligt

Strax innan var himlen alldeles blå
Klar, molnfri och blå

Vi tittar bort en stund
Ett ögonblick

När vi vänder oss igen
är det blå förbytt
till nästan svart

Nästan som livet
När värmen lyster stark
för att strax senare vräkas omkull
i sorg
eller vrede
eller djup frustration

Strax finns det
en spricka i molnet

Vi ser att det ljusnar
Vi ser återigen något blått

Vi känner återigen
värmen
spira sakta

Ljuset, och allt det blå, återvänder
Sorgen motas
Bort
Glädjen är åter

Anette Grinde
2007-08-08

Reflektioner Allteftersom

den 7 augusti 2007

En ny dag...att levas....av dig...

Morgonluften är klar.
Ljuvlig.
Regnsmaken finns kvar.
Det ångar lätt i luften.
Lukten är fantastisk.

Strax nedanför, på ången, går korna i sakta mak.
Mitt på vägen sitter katten, den rör sig knappt.
Här passerar nästan bara posten och tidningsbilen.
Här är det stilla och lugnt.

Katten flyttar sig sakta.
Lojt.
Den lider inte av vår vardags stress.

Morgonens njutning.
Innan solen gassar varmt.
Det är lite svalt.
Lite fuktigt.
Med en luft som fyller med kraft.

Morgonens kraft.
En ny dag, en ny början, en ny möjlighet – att fylla med liv och tillförande möjligheter.
Att fyllas med gott, för än mer gott till nästa dag.

En ny dag.
Min nya dag.
Din nya dag.
Alldeles ogjord.
Att levas av dig, och av mig.

Anette Grinde

Reflektioner Allteftersom

den 9 juli 2007

Stockholm Marathon 2007

En lycka

En njutning

Insikt

Om att vi skall göra just det vi längtar efter att göra

Önska

Sätta upp mål

Och genomföra

Det är med stor glädja jag har konstaterat den fantastiska känslan att ha genomfört något jag länge önskat.

Att träna för och att genomföra ett Marathon – Sthlm Marathon.

Att träna

Att vändas

Att ladda

Och sedan se sig stå på startlinjen.

Utan erfarenhet om vad som komma skall.

Utan riktig känsla för hur långt det är – även om jag vet, hur många meter det är.

Starten går. Den stora hopen rör sig sakta framåt. Startlinjen passeras och vi rör oss med sakta löpsteg. Vi vet inte riktigt än – vad som komma skall.

Med lätta steg styr vi mot vackra Djurgården. I sakta mak. Ty trängseln är påtaglig. Den känns, är närvarande – men inte störande. Den tvingar till lugn.

Det är 28 grader varmt. Det är riktigt varmt. Jag glömmer, eller förstår inte. Innebörden. När jag passerar 1 mil undrar jag hur detta skall gå.

Söder Mälarstrand. Varmt. Tungt.

Det känns inte möjligt att klara 3 mil till. Men det känns inte heller möjligt att erkänna sig besegrad. Att erkänna det förlorat, det jag vet att jag kan. Det jag vet att min Leif vet att jag kan. Jag kan helt enkelt inte komma hem – om jag ger upp där jag inte ska.

Jag stretar vidare. Jag dricker. Jag svalkar mig. Jag finner ny energi.

Jag finner glädje.

Västerbron. Ett stret. En förundran. En längtan. Det tunga förbyts. Mot lätta steg. Det går upp och det går ner. Kroppen fylls på, dräneras och fylls på. Jag passerar Stadshuset, Flemminggatan och snart är jag förbi Odengatan.

Strax hägrar varvsbyte. Halvtid. På väg "hem". Jag kan räkna ner. Varv två gås in med lätta steg. Saltgurkan fyller energi. Djurgårdens vackra miljö – Djurgårdsbrunn, Manilla, Skansen – rullar snart förbi. Härute är det mindre åskådare, men mer natur. Det långa ledet letar sig snart ut på Strandvägen – och siktet drar vidare. En del i taget mäts in. Betas av. Vätska vid varje depå. Fokus på att hitta glädjen och inte fångas av tröttheten.

Vi rundar ett hörn, och snart ett till. Maler på. I lagom sakta mak. Södermälarstrand är vacker. Men ganska lång – när tröttheten gör sig gällande igen. Det serveras buljong. Jag missar. Vatten och sportdryck. Igen och igen och igen. Duschar och svampblötning. Igen och igen och igen.

Arrangörerna har erfarenhet. Det märks. Funktionärerna är många. Det märks.

Det märks – i positiv bemärkelse.

Södermälarstrand tar slut. Jag svänger upp. Drar höger. Och är uppe på bron. Den förhatliga Västerbron. Igen. Den är lång. Den är längre denna gång. Många går. Jag

Reflektioner Allteftersom

springer. Med korta, korta steg. Jag överväger att gå – men ser att det går lite, lite fortare att springa och tror att det blir svårare att få fart igen om jag börjar gå. Jag tassar vidare, med korta, korta springande steg. När "pinan" är klar, är jag innerligt glad att jag inte gav vika.

Vätska vid Rålambshov. Vätska vid Stadshuset. Och snart lätt, lätt uppför över Flemminggatan. Njutning vid nästa hörn! Jag rundar. Får en belöning. St Eriksgatan rullar nerför. Kroppen likaså. Nu är det inte långt kvar. Känslan rymmer, höjer och tillför. Dextrosol och vätska. Sista stoppet med påfyllning. Jag går några steg och drycker.

Jag får fånga envisheten för att få fart igen. En bekant passerar. Det ger kraft. Jag hänger på – en kort liten stund.

Den sista biten kvar får delas in i flera delar. Jag får beta av en i taget. Den sista biten går på vilja. Envishet. Girighet. Orken finns – om jag vill att den skall finnas. Jag vet att kroppen är tränad och förberedd. Jag vet att den kan. Allt jag behöver göra är att göra – hålla i – inte ge upp, när tröttheten sätter sina spår.

Vilken glädje för sen. Och för nu. Att ha gjort. Och klarat mig hel. Med hälsan i behåll och sinnet glatt.

Jag går i mål.

Jag kan känna redan nu – redan då – att detta vill jag göra igen. Förbereda. Springa runt byn. Springa i städer. Springa i skog och mark. För hälsa, för glädje, för lust. För genomförande och en fantastisk kick.

Man kan läsa sig till sin kunskap. Eller lära den sig konkret.

Jag har lärt mig – att den förberedande träningen är oerhört viktig. Många och långa mil i benen.

Jag har lärt mig – att mat och dryck inte är att bortse ifrån. Fyllt av energi innan start, påfyllning under loppet och definitivt efter målgång och efterföljande tid/dagar.

Jag har lärt mig – att springa Marathon är något man skall göra igen, och igen, och igen.

Anette Grinde

Efter Sthlm Marathon 2007.

Reflektioner Allteftersom

den 29 juni 2007

Gotska Sandön - juni 2007

Gotska Sandön, 24-27 juni 2007

Somriga stränder.
Sand och saltat hav.
Stillhet.
Gassande sol.
Stormande hav.
Insikt om sin litenhet och naturens fantastiska kraft.

Båten stretar över havet.
Gungar sakta över vågorna.
Det slår lätt mot durken. För mig, som alltför lätt blir sjösjuk, gungade det alldeles tillräckligt. Min räddning för dagen var att jag somnade, och missade "den fantastiska" båtresan.
För andra var det njutande njutbart.
Jag sov.
De njöt.

På ön samlas alla till boende på en och samma plats. Tält, logement eller stuga.
Kallvatten, utedass och enkel spis. Allt annat får tas med, av var och en. Mat och dryck, frukost och middag, visp och korkskruv, ost och kex, kniv och dl-mått, duvor och lyx.

Packningen blir stor, men njutningen större när du packat rätt – och inte särskilt lätt.
Lägg hellre till, än packa bort.

Vi vandrar runt Bredsands Udde.
Stilla. Sakta. Lugnt. Ligger havet utanför.
Vi får veta att udden kan vara 500 meter större, eller mindre på bara några dagar.
Naturens kraft formar landskapet.
Ändrar.
Gör.

Stilla.
Sakta.
Lugnt.
Nöter vågorna sakta in.

Tyst.
Trots naturens kraft.
Förundrande vackert.
Förundrande stort.

Sommarprästen möter på stranden.
Påtar andaktsstund i det lilla vackra kapellet. Kapellet, som är vackert placerat på en äng strax bredvid bopplatsen. Hon frågar om någon vill sjunga eller spela. Hon påtar att barnen gärna får vara med. Vi ser sedan hennes lilla son somna lugnt längst fram i kyrkan under andakten. Han somnar trygg i kyrkan, bredvid sin mor och vakande Maria och Jesusbarnet - till kloka ord, till bön och till vackra psalmer.

Kapellet invigdes 1950. Det tidigare brann ner. Kapellet ägs av Gotska Sandöns Kapellstiftelse och kunde byggas tack vare en Sthlms-dam som noterade en liten notis om donationsbehovet i Svd. Hon donerade ett tillräckligt belopp för att kyrkan skulle

Reflektioner Allteftersom

kunna byggas.

Bänkarna i kapellet är försedda med nedfällbara ryggbaksidor, som gör att där kan ordnas extra sängplatser. Man minns krigsåren när små båtar från Balticum i mängd landande på ön.

Hit tar man sig med båt. Från Nynäshamn eller från Färösund. Onsdag, fredag och söndag, och ibland på en tisdag. Du får inte stanna mer än maximalt en vecka.

Efter dagens strandbesök, vandring eller fågelskådning njuts middag i lugnet.

I bruset av havet, som nu låter mer.

Under Herrens tak, det ljuva blå, med tallarna stolta strävande i den mjuka sanden.

Skirt.

Ömtåligt.

Fantastiskt.

Mitt i vårt vackra land.

Mitt i – där vi klagar. Vändas.

Mitt i – där vi plågas och stretar.

Just där finns detta.

En fantastisk miljö.

Sol.

Värme.

Tystnad.

Njutning.

Hos oss.

För oss.

För dig, och för mig.

Vi avslutar dagen med stillhet i kyrkan.

Vi avslutar med sång och med bön.

Denna dag, med vila och styrka för en ny fantastisk dag.

Att vakna till en ny dag.

Sol.

Kottar.

Tall.

Barr.

Stillhet.

Vindens brus.

Frukost.

I lugn och ro.

Packning för dagen.

Vätska och kaffe och energi och gott.

Så att det räcker till det du ska – idag.

Vandring efter stranden.

Det formade landskapet.

Av tiden.

Av vattnet.

Av vinden.

Av isen.

Slipade stenar.

Runda.

Reflektioner Allteftersom

Vita.
Röda.
Svarta.
Små.
Slipade ner till sand.
Av tiden.
Av vattnet.
Av vinden.
Av isen.

Förundrande starkt.
Av naturens kraft.
Sand.
Barr.
Enstaka blommor och tallar, som kan växa i sand.
Ingen jord, bara fin, fin sand.
Böljande hav.
Av sand.

Tallar som klamrar, på kanten på dyn.
Kanten som sakta nöts bort.
Bit för bit, försvinner fästet.
Rötterna hänger hjälplösa, synliga, över den rasade kanten.
Till slut försvinner fästet helt.
Då faller den, tallen, av vind och stret.

Albert Engström fann här näring för ord och bild – i en väderutsatt stuga. Nära stranden. Här fanns en brunn med klart och fint sötvatten. Bara några få meter från stranden, bara 6 meter djup. Utan inslag av det salta havet strax utanför. Naturen är märklig och fantastisk.

Ryska kanoner ligger på stranden efter ett fartygs förlisning. Stora. Tunga. Ligger de räddade. Upptagna från havets botten med mankraft, aktivt arbete och finurlighet.

De ligger nu räddade strax ovanför strandlinjen. Ett litet stycke ovanför ligger ryska män begravda.
Havets fångst begravda på land.
Människor räddades genom andras goda insatser, men några fick sätta livet till.

De fick en fantastisk begravningsplats.
I lugn. I stillhet. På en fantastisk ö. Mitt ute i ett hav.
Så skulle jag vilja begravas, när min tid är ute.

Naturen fascinerar. Dess storhet, dess anpassningsförmåga. Dess enkelhet. Eller kanske dess ofattbara komplexitet.
Havet. Vågorna.
Fascinerar. Dess kraft. Vattnet.
Isens kraft att flytta sten, krossa, nöta sten och göra all denna sand.
Växternas kraft att växa.
I sand.
Att finna näring ur det som känns som ingenting – i just det sammanhanget.

Gamla Gården - som brukats. Här har funnits får. Här har funnits renar. Som mest har här bott – här på ön – ca 100 personer. De har bl a arbetat på gården, idkat omsorg om djuren, vårdat gården, arbetet i jordbruket, arbetat på skeppsvarvet, avverkat timmer, byggt och forslat på järnvägen. Det har också idkats sjöröveri på denna ö.
På en sandig ö – mitt ute i vårt Österhav.

Reflektioner Allteftersom

Madame Söderlund. Vars make dog och lämnade henne på ön med tre små barn. Hon bodde i en stuga vid Gamla Gården. Hon levde en tid alldeles ensam på ön. En svår tid. I fattigdom. Armod. Någon kände empati och samlade kläder bland societetsdamerna i Visby. Kanske blev det lättare för Söderlundskan med rikemanskläder. Åtminstone gav det säkert lite värme och finare kläder, än hon annars hade kunnat åstadkomma.

Säkert var det svårt med mat. Säkert var det slitsamt. Säkert var det isande kallt. Hon dog efter ett långt och strävsamt liv, år 1906, ca 90 år gammal.

I dag står huset vackert nytt. I gammal stil. Stadigt. Tätt. Nytt. Vårdat. Återbildat. För vår möjlighet att se Söderlundskans slit. För vår möjlighet att se slit och vända. För vår möjlighet att se hur det var.

Här.

För henne.

Då.

Huset står där. Stadigt och vackert.
Återuppbyggt, vårdat och säkrat.
Av Hembygdsföreningen på ön.
Av ideell kraft som vårdar.
Mark och Liv och Historia.
Byggnader och Människor.
Av människor som bryr sig om.
Om vårt land.
Om enskilda små bygder och om enskilda små människor.

Vem skulle annars vårda Söderlundskans minne? Vem skulle annars fångat
Gottbergslandans märkliga skrönor?

På vår vandring runt än har vi medvind en stund.
Sedan, när sanden byts mot rullande runda stenar, får vi tampas med vinden.

Den känns.

Den hörs.

Vi får kämpa längs med stranden en stund.

Strax ovanför, bara några meter upp, bland träden, bakom första sanddynen, är det lä.
Alldeles lugnt.
Alldeles varmt.
En sådan skillnad, på bara några steg.
Pinande pin mot stilla och lugnt.

Det är en ömtålig natur. Ett otroligt tunt vegetationslager på sanden. Mossa. Lav. Barr.
När du går på detta fnasas det sönder. Kvar finns bara sand. Det tar sin tid för
växtligheten att få fäste igen.

Här är det rökförbud.
Här är det eldningsförbud.
En brand skulle göra katastrof på ön.
Fnasande, frasande torrt.
Det vore ypperligt synd.
Här är fantastiskt vackert.

Det fanns en skola på ön, när här fanns familjer och barn.
Den lades ner 1962.

Reflektioner Allteftersom

På klassbilderna i Museet i Fyrbyn finns klasser så stora som 2 eller 3 (elever totalt). Eleverna var (nog) mest pyrpersonalsbarn, så så många kunde de ju inte bli.

När man går genom skogen på ön ser man kullar och dalar. Som ett böljande hav. Tall. Lingonris. Ljung. Mossa. Som växer på sand. Alla kullar. Allt är av sand. Man kan lura sig att tro att här finns berg och jord. – men här växer det i sand. I böljande sand.

Mitt i skogen är det tyst, men ändå inte tyst.

Vi hör suset tyst i trädtopparna.

Vi hör fåglarnas kvitter

Vi hör dånet – en bit härifrån – från havet, från vågorna som rullar sakta över havet och slår i mot stranden.

Rullar, nöter, forslar sand och sten i kanten.

Förändrar landskapets form.

Tär.

Tillför.

Förändrar.

Före Madame Söderlunds tid bodde bl a Petter Gottberg på ön (f 1762 – d 1831). Han bodde på Sandön 1801-1828. Han bodde på Gamla Gården.

Det finns historier – hiskeliga historier – om denne man. Att han lurade in besättningar och fartyg. Att han sköt dem alla och plundrade fartygen på allt. Han blev aldrig fälld för mord. Han blev fälld för fartygsplundring och fick vistas en tid i fängelset i Visby. Som historierna berättas kan man tro att han väl hade smörjt, och sörjt, för människor som prästen, länsman och andra betydenheter på Fårö.

På Sandön har vandrat människor.

Här har slitits ont.

Levt sitt liv.

På denna plats.

På denna plats. Som vi nu kort tillfälligt besökt.

En god dos sol, en liten dos regn – en lagom dos regn – till skillnad från de som här bodde. Som också fått en stor dos kyla, en mäktig dos stretande isande vind och mången dos arbetande timmar efter mat och bränsle för dagens överlevnad.

Vår avfärdsdag äter vi en solig frukost på verandan. Vi städar och packar och tar det lugnt. Vi turistar det sista och vänder vandringsstegen mot hämtningsplatsen (Las Palmas). När vi närmar oss ser vi bränningarna mot stranden. Vi undrar om båten verkligen kan landa där. Vad tiden lider kommer båtfolket och vi får flytta till en annan strand. Jeep och traktor på sandiga vägar, till Vinbuktens strand. Även här har havet tilltagit, men vi fraktas i gummibåt ut till vår hemfärdsbåt. När all vår packning tas ombord på gummibåten och den backas i vråker vågorna över och packningen blir översköld. Vi var glada över en ganska vattentät väska. Andra sörjde över datorn som hamnade underst i den vattenfyllda båten.

Fantastiska Tillsynsmän fick oss alla (38 pers) ombord på båten. Båtfolket fick oss sedan i gungande sjö hem till "torra" land (som inte var så torrt då det där regnade friskt).

Om Gotska Sandön finns mycket mer att säga.

På Gotska Sandön finns mycket mer att se.

En plats att minnas.

En resa att glädjas över.

Ett fantastiskt paradiset, att återvända till.

Reflektioner Allteftersom

Anette Grinde
Norrälje 2007-06-29

Reflektioner Allteftersom

den 23 juni 2007

Morgonluften är klar....

Morgonluften är klar. Ljuvlig.
Regnsmaken finns kvar. Det ångar lätt i luften.
Lukten är fantastisk.

Strax nedanför, på ången, går korna i sakta mak.
Mitt på vägen sitter katten, den rör sig knappt. Här passerar nästan bara posten och tidningsbilen. Här är det ytterligt stilla och lugnt.

Vägen är smal. Man kan nätt och jämn mötas. Rätt som det är passerar en timmerbil, med släp, på väg upp till skogs. Fullt fantastiskt manövrerar den med millimeter-precision. På en skogsväg som knappt rymmer något alls, drar de in sin största maskin. Med extra släp. De fyller med timmer och drar ut med finesse. Jag häpnar. Beundrar att de kan. De dundrar förbi utan att missa. Utan att missa sin millimeter-precision. Häpnande. Mäktigt. Skarpt.

Katten flyttar sig sakta. Lojt.

Morgonens njutning. Innan solen gassar varmt. Det är lite svalt. Lite fuktigt. Med en luft som fyller med kraft.

Ett fantastiskt andetag.
En fantastisk lyx.

Att minnas, att leva på, när stretet, plågan eller stormen härjar i vår bygd.

Anette Grinde

Reflektioner Allteftersom

den 18 juni 2007

Midsommar 2007

Midsommar!

Ljust, till långt fram på natten. Blomstrande vackert i naturen. Med dans och sång. Med dragspel och ett spännande fiskdammsbus. Med folkdräkt för bygd och land. Med ideell kraft i mängd och med kaffe och hembakt i gräset.

Här finns unga med skräckslagen undrande blick. Här finns barn, som vill rusa och dansa runt den pyntade stängen, eller njutande fiskdammsgodiset uppflugen i ett träd. Här finns tonåringarna som spanar på de nya. Här finns vuxna och gamla, hemmavarande och vana i evenemanget, liksom mången tillfällig gäst. Här finns alla. Alla sorter, alla åldrar och alla är lika välkomna.

De kommer till fots, med bil eller med traktor med lövad kärra. De kommer långt bortifrån, eller strax nära. De kommer med motorcykel eller per vanligt tramp.

Vi besöker Labacken, i Övra Söderby, långt därute i Roslagsbros stora famn. På slingrande vägar hittar vi hit. Till en by, som resten av året är tyst och lugn, med bara några få som hittar hit. Så lugnt, att vi undrar vem som kommer, när en bil passerar på annan tid.

Här är en by med en hembygdsgård, som sköts med omsorgens kraft. Hembygdsgården är skänkt, och omsorgsfullt rustad och vårdad. Föreningen målar, städar, bygger och bättrar. Engagerar och gör. Utan annan vinning är glädjen att göra, spara, visa, vårda – historia för bygdens barn och vuxna. Hur det var, hur det är, hur det såg ut – just här. Här stretades det. Här bodde de. Här levde de. Med glädje och sorg. Med välgång eller i fattigdom. Med glädje och med modlöshet. Precis som vi, idag – men med andra mått, och andra ting, till hjälp för sin dag.

Gården är vacker, med det välsköttas sigill. St Eriks Gille – hembygdsföreningen som lägger tanke, som lägger tid och lust, som bättrar färg, som klipper gräs på Labacken i Övra Söderby – drar folk i massor när det drar ihop sig till midsommar.

Då samlas all kraft som kan fångas. Ideellt kokas kaffe, bakas bullar och serveras. Stängen kläs och reses, dragspelet ljuder över ängarna och dansen leds med skratt och lust.

Med blomster i håret njuter vi av midsommarens fest, som visar naturens prakt, människornas längtan efter dans, glädje och traditioner och inser kanske hembygdsföreningens fantastiska vikt för traditionernas och historiens bevarande. Eller tar vi det kanske bara för givet.

En söndag i juli kommer också kyrkan till Söderby. Med gudstjänst, med styrkande toner och tänkvärda ord blandat med ljudet av fåglar, synen och lukten av grönskan och med traktorns motor strax bortanför. Där bänkar sig folket, med örat på spänn och sinnet inställt på frid. Just där, i Guds vackra natur, på Labacken i Söderby.

Anette Grinde
Norrtälje 17 Juni 2007

Reflektioner Allteftersom

Vi har sett dem under en tid.....

Vi har sett dem under en tid. Sittande. Vilande. Betraktande. Ruvande.
Vi har sett dem sitta där inne i vassen, i kanten nära vattnet.
Vi har sett dem skymta, lite smått. Vita, men lång smäcker hals.
Vita, rena och vackra.

Nu har de lämnat sitt bo. Nu sitter de på en annan strand. Strax intill. Sittande. Vilande. Betraktande. Vakande. Skyddande, de små. De är nu fler. Förut var de två, strävande tillsammans. Nu har de plötsligt fem små duniga grå, som sakta flyter med. Små, ovetande om världens faror, ovetande om vad som komma skall. De stora vet. De skyddar och månar. Fadern fräser, när han ser oss, fast vi är på håll. Han varnar och samlar sina små. Han samlar sin familj, lägger sig sist och fångar in. Skyddar. Modern leder skaran, omhuldande tryggt. Barnen ligger tryggt på led, och fadern fångar upp, när någon tappar takt.

En vacker syn. En barnkammarbild.

Anette Grinde
Norrtälje 17 juni 2007

Reflektioner Allteftersom

Vackert växer den, lång där inne i skogen....

Vackert växer den, långt där inne i skogen. I den täta skogen, nära miljön kring ormbunkens fötter. Den står rak och stolt. Tillsammans kanske tio. En grupp här, och en strax bortanför. Och många fler runt nästa hörn. Tittar jag närmare finner jag en fluga i en, och en spindel i en annan. Kanske sökte den skydd, kanske sökte den näring. Kanske fångades den, som jag, av den mäktiga skönheten och märkligheten i dess form. Kanske fångades den av doften, som lockade och frestade. Kanske trodde den att där fanns något som tillförde någon särskilt, just denna dag. Tyvärr såg det ut som om tanken var fel. Krasst och hårt. Fel. Fångad, utan att hitta rätt väg ut.

Denna blomma är fridlyst. En högväxt orkidé. Med stora blad, och en ensam stolt gul blomma, formad som en sko, eller kanske mer som en toffel.

Den är vacker. Den är annorlunda. Den är precis som så mycket annat i vår värld – unikt fantastiskt annorlunda.

Den sprids vidare med det lilla biets hjälp. Biet, som kryper ner på jakt efter den nektar som inte finns. Den finner sin väg ut via bakvägen, inklädd i pollen för vidare utveckling av naturens kraft.

Här, på denna lilla, lilla plats i en skog mitt i vårt vackra land, finns säkert 100 blommor, kanske fler – av denna vackra Guckusko. Djupt där inne i skogen, där den växtliga tätheten, lummigheten och den mörka grönskan gör sig gällande – just där visar den all sin mäktiga prakt.

Anette Grinde
Norrtälje 17 juni 2007

Reflektioner Allteftersom

Artiklar, reflektioner, krönikor - med tankar ur livets sammanhang. Reflektioner Allteftersom

Bloggarkiv

- ▼ 2008 (16)
 - ▼ februari (2)
 - [Kvinnor i svart....](#)
 - [Stäng din dörr, lås....!](#)
 - ► januari (14)
 - ["Leva Sina Värderingar"](#)
 - [Adams Äpplen....](#)
 - [Muren i Abu Dis 2003 - 2006](#)
 - [Från våld och vapen - till teater, liv och skratt....](#)
 - [Kriminellas Revansch i Samhället](#)
 - [Tu Bi-Shevat](#)
 - [Världsböndagen - 2008](#)
 - [Att förlåta skapar värden...](#)
 - [Fredsagent 1325](#)
 - [Det börjar när du bryr dig...](#)
 - [Det vackra missionshuset, står ofta mörkt....](#)
 - [Mitt namn är Rachel Corrie](#)
 - [Så har skolorna börjat igen....](#)
 - [Det är tid....](#)
- ► 2007 (37)
 - ► november (14)
 - [Bär reflexväst!](#)
 - [Om att leva i verkligheten...](#)
 - [Abortlagstiftning](#)
 - [Carina Hägg \(s\): Dra in statsbidragen för samfund ...](#)
 - [Allmänhetens Rätt - Juridikens Rätt...?](#)
 - [Göran Hägglund - Kristdemokrat....](#)
 - [Nya skatteregler på gång...\(1/1 2008\)](#)
 - [DN \(7/11 2007\) - Kan misstag aldrig sonas...?](#)
 - [Ordfront Nr 10-11/2007 Att vägra vapen - Leif Eric...](#)
 - [Ordfront Nr 10-11/2007 Helkasst - Anders Mathlein](#)
 - [Rättspraxis.....](#)
 - [Ansvar.....](#)
 - [Civil Olydnad.....](#)
 - [Ronnie Sandahl: Vi som aldrig sa hora](#)
 - ► oktober (9)
 - [Dödsbud...](#)
 - [För vem finns en styrelse?](#)
 - [Inför en lag om Civilkurage Nu!](#)
 - [Tidigt vaknar jag....](#)
 - [Fattigdomsbekämpning....](#)
 - [Älven slingrar sig sakta.....](#)
 - [Vad är makt...?](#)
 - [Susanna Kallur....](#)
 - [Yttrandefrihet.....](#)
 - ► september (5)

Reflektioner Allteftersom

- [Ninas Resa - av Lena Einhorn](#)
- [Välkommen till en fantastisk utställning!](#)
- [Debatt/Replik: Dagen 7/9 2007 Kjell Zingmark](#)
- [Stockholm Halvmarathon - St Eriksloppet 1/9 2007](#)
- [Livets väv....](#)
- ▶ augusti (3)
 - [Låt oss stanna, låt oss glädjas, låt oss le....](#)
 - [Himlens portar öppnar sig....](#)
 - [En ny dag...att levas....av dig...](#)
- ▶ juli (1)
 - [Stockholm Marathon 2007 En lycka En njutning Insi...](#)
- ▶ juni (5)
 - [Gotska Sandön - juni 2007](#)
 - [Morgonluften är klar....](#)